

La primera del 2012

GEMMA CALVET | Actualitzada el 03/01/2012 00:00

Comença l'any 2012. Malgrat que ens vulguem agafar al fil de l'optimisme i de la vida en si mateixa, l'any comença en un clima d'incertesa, de canvis quotidians i d'impotència difícil d'eludir. Certament el canvi de paradigma és una evidència que no sabem on ens porta. No existeix cap full de ruta política ni econòmica que aporti llum sobre la direcció en què anem. D'entrada, el que està sortint de tot això és una demanda de veritat. Maquiavel entra en crisi com a referent per solucionar les coses. Sempre serà vigent per explicar-les. Les solucions, ara, són una bateria de reformes que en un sentit posen ordre a la despesa pública, però en un altre desmantellen el patrimoni de seguretat de l'estat del benestar construït a Europa gràcies al desenvolupament polític dels drets socials.

Els nostre avis van patir l'horror de la guerra i la pobresa. Els pares, treballant molt, van poder construir la vida amb visió de futur, d'estalvi i de projectes per bastir. La generació següent hem accedit a una educació i a una sanitat universal que han permès que, malgrat les diferències socials, a Europa hàgim tingut l'oportunitat de la igualtat. Sense adornar-nos-en hem pogut viatjar, gaudir de la globalització, accedir a un oci i un consum elevats. Certament, ho hem anat conjugant amb incerteses en el mercat laboral i en l'accés a la vivenda. Ara tot esclata, però malgrat que alguns ens vulguin convèncer que tots en som responsables perquè ens hem excedit, el cert és que esclata perquè alguns ho han decidit.

A la ciutadania no se la pot responsabilitzar de viure com el sistema ofereix a cada moment.

No discutirem ara aquesta involució en drets socials que comporten les retallades, perquè l'evidència dels comptes públics ho fa quasi impossible. Ara bé, existeixen propostes de revisió econòmica, com les escrites per Vicenç Navarro o Susan George, que posen l'èmfasi en mesures de les quals no es parla i que no s'exploren. Segurament no interessin perquè l'autèntic drama és que l'actual crisi a alguns sí que els està resultant molt rendible. Les institucions internacionals com l'FMI, el Banc Mundial i el mateix G-20 no s'estan impregnant de la necessitat existent d'emprendre reformes estructurals profundes. Els nous mercats emergents com la Xina i l'Índia basen el seu creixement en un buit total de model d'estat del benestar i, per tant, el seu creixement és una virtualitat puntual aliena a la idea de justícia social. L'economia no ens serveix com a discurs per resoldre la crisi. El paradigma s'ha de ressituar en els drets humans.

I és des d'aquesta mirada que, enmig del drama de les noves mesures, de la crisi als municipis i dels acomiadaments massius, sorgeix de nou un titular com "La primera dona víctima de violència masclista del 2012, a Girona". En aquesta ocasió la seva parella s'ha suïcidat després de matar-la. El canvi de paradigma general no permet la superació del llegat del terrible masclisme que fa uns dies venia de la mà de l'ortodòxia jueva -que va escopir a una nena per anar en faldilla- i que inunda encara les cultures de l'islamisme radical. Això demostra

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

que, aquí, les solucions per evitar més morts de dones en mans de les seves parelles, per evitar més feminicidis, són insuficients.

La realitat és que les dones que viuen la violència ocasional en mans de la persona que s'estimen està marcada per la dualitat. Una via la porta a voler fugir; l'altra la connecta amb les causes de l'agressor, amb les seves limitacions emocionals i els seus forats negres. Lluny del que els tòpics volen estendre, moltes dones assassinades són dones valentes que creuen que podran doblegar l'instint dominant de l'agressor. També són dones que, de tant ser vexades, perden els punts de referència entre el bé i el mal, i ja no són capaces de veure el que tenen davant de manera que puguin dir prou i aquesta decisió les protegeixi.

La dualitat, a la vida, en cada persona, és una realitat. I la vivència d'aquesta complexitat forma part del nostre camí personal, sigui en la dimensió individual o en la col·lectiva. Ara bé, no podem deixar que siguin les dones maltractades les que hagin de dir prou soles, perquè llavors el dany s'allarga de manera infinita, i de vegades, com és aquest cas, de manera irreversible, perquè es paga amb la vida. La societat ha d'actuar i l'agressor ha de prendre consciència que la seva conducta no té cap justificació.

La llei obliga a actuacions d'ofici, és a dir, que els tercers intervinguin per parar la violència. El cert, però, és que si la dona no denuncia, la impunitat s'imposa. El 2012 comença recordant que tots nosaltres som els tercers que podem actuar.

Escriu el poeta T. Hardy: "Si existeix algun camí que porta a alguna cosa millor, exigeix una mirada plenament atenta a allò pitjor".

PUBLICITAT

25
racons

de Catalunya
que has
de veure

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Calldetenes, manifestos i samaritans

De les 'policies' a la 'politics'

La màscara legal de la dominació

